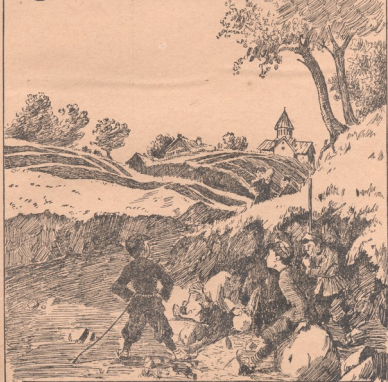

6981

საქართველოს
ბიბლიოთეკა

ნაპაღჟი

საშენებლო ჟურნალი

მშენებლობათათვის

სექტემბერი

№ 18.

1916 წ.

მელოდი

თავისუფალი
გეოგრაფიული

წელიწადი მე-XII.

№ 18

სამბატეზი, 1916 წ.

მზიარული კატები

შ ი ნ ა ა რ ს ი :

I—მხიარული კატები! —სურათი.	1
II—ხან-და-ხან,—ლექსი ბაბილინასი.	3
III—პატარა გმირი,—თეო კანდელაკისა	5
IV—ახლა კი შწამს,—ლექსი დ. ძეძამიძისა	13
V—გლეხი რობი,—თარგმანი შალვა ინასარიძისა	15
VI—რათა სტირი, თამრიკო? —ლექსი დ. ელიოზიშვილისა	21
VII—გასართობი : — გამოცანები, რებუსი და სიტყვა-მარცვალ- ასოებით ვარჯიშობა	23

ხან-და-ხან

ხან-და-ხან ჩემი ბიჭიკო
ისეთი ენა-მჭეფრიდა,
არ გეხუმრებით, ძეგონი—
ორბატორიის წეფრიც!

ხან-და-ხან ჩემი ბიჭიკო
რისითა იწუებს მღერასა,
კომპოზიტორი იქნება,—
დაბარწმუნებდა უველასა!

პატარა გმირი

ვენ მოგვემატა ერთი მოწაფე, თერთმეტოდე წლის ბავშვი, რომელიც მოიკოჭლებდა და მარცხენა ხელსაც ვერ ხმარობდა რიგინად.

შემოდგა თუ არა ფეხი კლასში, მოწაფეები ორ ჯგუფად გაიყვნენ: ერთმა ჯგუფმა დანახვისათნავე აითვალწუნა ახალი ამხანაგი, სამასხაროდ აიგდო და ბრეიულად დაციწვა დაუწყო მის მანკიერებას, ხოლო მეორე ჯგუფი ქობაგად გაუხდით და მუდ-

რველობა გაუწიეთ. ის ძალიან დინჯი, მოკრძალებული-მორიდებული ბავშვი იყო, მუდამ ჩაფიქრებული და გულჩათხრობილი, თითქმის არავის ხმას არ სცემდა და სრულიად უეუზადდებოდ სტოვებდა მისკენ მიმართულ დაცინვასა და შეურაცხუფებს. მისი გვარი იყო უწეინარიძე, მაგრამ მოწაფეებმა თავის რჯულზე მონათლეს და ნაბოლარა-მაიმასი დაარქვეს, რადგან ეველაზე ბოლოს შემოდგა კლასში კოჭლი ფეხი.

მასსოვს, ერთხელ, სწავლის შემდეგ რომ ღრინაცვლით გამოვლავდით კლასებიდან გროვ-გროვად და შინ მივდიოდით, ნაბოლარა დაწინაურებულიყო და მიდიოდა თავისთვის არხეინად. მე ეველაზე უკან ჩამოვრჩი.

ახალი მოთოვლილი იყო; ჭაერი—შეცვლილი. სასწაულებლის შენობის ბუდისაგან სულ-მესუთული წარბად დაუწაფეთ ცხოველმყოფელ ცივ ჭაერს და საღერდელი აგეშალა—რამე სიცელქე მოკვეთონებინა. ერთმა ჩვენმა ამხანაგმა დააკუნდავა ფიფქი თოვლი და ლახათიანად უთავაზა კეფაში დინჯად მიმავალ ნაბოლარს.

—ეი, კოჭლო—შაიძასო, ჩამომეცალე გ'ზიდანაო!—მიამახს.

უწეინარიძეს უკანაც არ მოუსედნია, დამშვიდებით დასდო მიწაზე სასწავლო ნივთების ჩანთა და მარჯვენა ხელით დაუწყო ამოხვეტა საეელოში ჩაცვიენულ თოვლს. ამით ისარგებლეს მოწაფეებმა, შემოესვიენენ სროვა მკლებივით, დაუბარეს და დაუბარეს ეუმბარებსავით გუნდები და წანამქრეს საწული ნაბოლარა.

მე ველარ მოვითმინე მისი ასეთი დახატვრა, დაუძახე ჩემ დასელებს და მივაბურე დაბრიევებულ ამხანაგს მისამველებლად. შევადგინეთ ორი ბანაკი და გაიმართა ჩვენ შორის ცემა-ტეემა.

თოვლის გუნდები სეტეეასავით მოცვიოდა ეოველ მხრიდან, და არ მახსოვს, ველარ დაუთვალე, მე რამდენი მომხვდა, ან რამდენჯერ მოვარტეი სხეებს. უწეინარიძე განზე კადგა და არც თუ გულგრილად, არც თუ მწუსარედ უეურებდა ჩვენ გუნდაობას და კინკლაობას.

—მშიძარავ, მშიძარავ!—მიამახსეს ზოგიერთებმა ნაბოლარს.

—ლაჩარი!—დაუძატეს სხეებმა.

—თავის თავს ვერ გამოსარჩლებია, ქალაქუნა, შაიძასი!—დაჭკრეს კვერი სხეებმა.

ამ დროს ჩვენს გარშემო მოისმა ეველასათვის ნაცნობი ხმა.

— რას ჩადისართ?! განა შეიძლება ქუჩაში ასეთი საქციელი!

შეჰერდით შეისვენ და შეწვევით კინკლაობა, რადგან ჩვენ წინ იდგა მასწავლებელი.

— აი, ამან დაიწყო, ბატონო, ჰორეკლად, — დამასახელა და უჩვენა ჩემსე ერთმა დამარცხებულთაგანმა.

მასწავლებელმა შეუბღვირა:

— მე შენ არ კკითხავ, ვინ დაიწყო, ან ვინ განაგრძო!.. მე გავიგონე, რომ თქვენ ამ ასალ ამხანაგს მშიშარა უწოდეთ. ამან მომაგონა და მინდოდა შეამხნა თქვენთვის ერთი ნამდვილი ანბავი, რომელიც მოხდა ამ ორი წლის წინად. ვინ მოდისართ ჩემსკენ?

— ეველანი, ეველანი! ჩვენც იქით გვაქვს გზა, საითაც თქვენ! — მიუგოთ მოწაფეებმა.

მასწავლებელმა გაგვიღიმა და მოგვიუხა შემდეგ ამბავს:

— ერთ განმარტოებულ სახლს, რაღაც მიზეზით, ცეცხლი გაუჩნდა. მოხდა ეს უბედურება მკათათვეში. გლეხკაცობა სულ მინდვრად იყო გასული სამუშაოდ: — ზურსა მკიდნენ. ცეცხლ-მოკიდებულ სახლში დარჩენილიყო მხოლოდ სწეული ბებიის და მისი ორი შვილისშვილი: სუთი თვის მუძუთა ბავშვი, რომელსაც აკვანში ეძინა, და 3-4 წლის გოგონა.

აღი უკვე მოსდებოდა ნახევარ სახლს, რომ ვიღაც მომავალს ევირილი დაეწყო. მოირბინეს შესობლებმა, გამოიყვანეს ცეცხლიდან სწეული დედაბერი და ქორუა ბავშვი აკვ-

ნიანად, მაგრამ ზაწაწა თამრო, მთელი სოფლის საეკლესიო გოგონა, არსად ჩანდა.

სად იყო ის? რა მოუვიდა?—არავინ იცოდა. ეძებეს, მაგრამ ვერ იპოვეს; უძახეს:—სმა არსაიდან ისმოდა.

იქნება დედა მისს გაჭევა მინდორში? ესეც არავინ იცოდა. ბებია კი გვარწმუნებდა, რომ ისიც მასთან იყო სასლში. ამასობაში დედაც მოიჭრა მინდვრიდან გულგახეთქილი.

საცოდავი კი არ მორბოდა, მოურინავდა და შიშისაგან ადამიანის ნიშან-წყალი აღარ ჰქონდა.

დედამთილი და ქორუა შვილი რომ უვნებლად დაინახა, მეორე შვილი მოიკითხა:

—თამრო?! ჩემი თამრო სადღა არის?—დაიკივლა.

ენა ეველას მუცელში ჩაუვარდა და ზასუსი კერავინ მისცა.

ვიდექით გულსელ-დაკრეფილნი და შევეურებდით დაუნდობელ სტიქიონს, რომელიც სარბად სჭრიდა და ანადგურებდა შენობას. შევეურებდით თმა-გაწეწილ დედას, რომელიც იკაწრავდა ლოუებს და იწევა ცეცხლისაკენ. ამ დროს გაძლიერებულ ცეცხლის ზვირთში სარკმლიდან თავი გამოჰყო თამრომ, გაუშვირა ხელები დედას და გადმოისძახა:

—დედა, დედილო!

მაგრამ მიშველება. და მისი გამოუვანა შეუძლებელი იყო...

როგორც შემდეგ გამოირკვა, თამრო თურმე სახლის ჩარდახში ასულიყო, თამაშობაში გართულიყო და ჩასძინებოდა.

ცეცხლის ენები რომ მისწვდნენ თურმე და ელამუნებოდნენ, გამოღვიძებოდა და გაქანებულიყო კარებისაკენ, მაგრამ

იქ ალი ჩამდგარიყო დარაჯად... რაღა უნდა გვექნა?! ცხადად ვსებადვით და ვატეობდით, რომ თუ ვინმე გაბედავდა სახლში შესვლას ბავშვის გამოსაუყვანად, იქიდან ცოცხალი ვეღარ გამოვიდოდა.

უეცრად საიდგანლაც მოგვევლინა ვიღაც ცხრა წლის ბიჭუკეა, ქურციკივით მარჯვე და კატასავით მარდი. გაექნა შურდულივით ალით გარემოცულ შენობისაკენ, გაისადა საჩქაროდ ახალუსი და შევარდა ცეცხლში ჩვენ თვალებს...

აცოცდა კატასავით სარკმელზე, იშვირა იქიდან ფეხი და გადასტა შიგნით, სადაც გრიგალი წითელი ალისა შეერთებოდა შავი კომლის ბურუსს და აბობოქრებულ ზღვასავით დებოდა.

ზირდაებული ხალხი გაოცებული დარჩა და მხოლოდ ზირჯვარს იწერდა...

გავიდა ორი-სამი სატანჯველი, აუტანელი წამი, რომელიც მთელ საუკუნედ გვეჩვენებოდა, და აი, ბოლოს, გამოჩნდა კარებში განგებისაგან მოვლინებული მხსნელი: უვნებლად, მხიარული, მაგრამ შიშისაგან გამოცვლილი სახით; ხელში პატარა გოგონა ეჭირა.

იმას ეზოვნა თამრო და დაისხნა იგი სიკვდილისაკან!..

ჩვენ სიხარულს და აღტაცებას საზღვარი აღარ ჰქონდა.. შვილის სიუვარულით თავდავიწყებული დედა მიეცება, შევარდა ცეცხლში, გამოგლიჯა ხელიდან შვილი ბავშვს და გულში მაგრად ჩაიკრა.

მაგრამ, საუბედუროდ, სწორეთ იმ წამს, როდესაც მხსნელიც უნდა გამოსულიყო, უცებ ჭერი ჩამოინგრა და საცოდავი მოზვავებულ მუკუზღებში ჩარჩა!..

ჩვენ თვალეზზე სელი მივიყარეთ, რომ ეს საცოდაობა აღარ დაგვეჩანს... მაგრამ ძალე მივსვდით, რომ თვალების ახვევით და გულსელ-დაკრებით წამხდარ საქმეს არ ეშველებოდა და გავიქეცით შრისხანე სტიქიონის წიაღისაგან ვინ ბარით, ვინ თოსით, ლომებით, ფოცხებით და კავეებით-დაღუპულ ბავშვის გამოსახსნელად.

გადაუყარეთ საჩქაროდ ანთებული დირეები, ჭერის ფიცრები, ეაურები, გადავხვეტეთ ღორღი, ნაღვერდალი და ამოვკლიჯეთ იქიდან ცოცხალ-შვედარი ბავშვი...

დაბევილ-დანეჩქვილს, აღანძულ-მოტურულს გონებაც და ჭკარგოდა.

— უი, საცოდავი! უი, საბრალო!— ამოვიოხრეთ მოწაფეობმა:—თავი სხვებისთვის შეუწირავს იმ უბედურს!...

— წენარბად, დიდი სიფრთხილით წავიღეთ მომაკვდავი მშობლებთან. დედა მისს თავხარი დაეცა და თვალებს არ უჯერებდა, რომ ის მისი შვილი იყო!..

ორი-სამი საათი ვეწვებლეთ და, როგორც იყო, დავუბრუნეთ ბავშვს გონება, მოვასულიერეთ. მას კიდევ უფეთქავდა უკანასკნელი ძარღვი, ჯერ კიდევ ბეუტავდა მასში სიცოცხლის ნაბერწყალი!... მაგრამ გადარჩებოდა თუ არა ცოცხალი, ეს ჩვენთვის ძნელი გამოცანა იყო და მარტო ღმერთმა უწუოდა...

თვენახევარზე მეტი ებრძოდა ბავშვი სიკვდილს. ჩამწვარი სახთლის ალივით ირსეოდა ის სიკვდილ-სიცოცხლისაკენ და უოველ წამს მზად იყო გამქრალიყო სამუდამოდ, გამოსაღებოდა სიცოცხლეს!..

ოჰ, რა თანატრნობით ადევნებდა თვალ-უურს მთელი სოფელი სიცოცხლესთან ამ სიკვდილის ბრძოლას! რა რიგად

გესურდა და ვნატრობდით იმის მშვიდობით გადარჩენას! გმირი ბავშვი ახლა მთელი სოფლის საზოგადო შვილად გადაიქცა; ეველას ჩვენ საკუთრებად მიგვაჩნდა: ვამაუობდით იმით და ეჭვიც კი არ შეგვაპარავს იმის ხელიდან გამოცლისა...

მართლაც, ბავშვმა მოიკეთა, მომჯობინდა: წელულები ცოტა ცოტათი მოუშუშდა, გაუმთელდა და ბოლოს, ერთ ბედნიერ დღეს, ლოკინიდანაც წამოდგა!..

მაგრამ სადღა იყო მასში აღრინდელი ელფერი, სიტურ-ფე, მისი წერწეტი, საროს ტანი, მისი სიჩაუქე, სიმარდე!.. წინანდელისა ახლა მხოლოდ აჩრდილი-ლა იყო!... მას, სხვა-თა შორის, გაუფუჭდა ფეხი და დეკოჭლდა; მარცხენა ხელიც დაუშავდა და რიგინად ველარ სმარობდა...

იქნება ახლა ისიც გინდათ გაიგოთ, ემაწვილებო, თუ ვინ იყო ეს გმირი ბავშვი. ეს იყო თქვენი ახალი ამხანაგი, ჩვენ წინ რომ მიდის, ესე იგი უწეინარიმე, რომელსაც თქვენ წელან ლაჩარი და მშიშარა უწოდეთ!..

მასწავლებელმა გაათავა თავისი მოთხრობა, გამოგვეთ-სოვა და გასწია თავის გზაზე. ჩვენ?... ჩვენ კი რაღაც ძალად იქვე შეგვაჩერა: ფეხები აღარ გვემორჩილებოდა და არ ვიცოდით, რა გვექნა, რა გვეთქვა...

მერე ეველანი, თითქო შეთქმულები, გამოვუდევით უკან ნაბოლარას, დავეწიეთ და შემოვესვით კარშემო.

— მაძიო! გამოვლანჯარავა აბეზართა მამამთავარი, ერთი ჩვენი ამხანაგთგანი:—არ ვიცოდი... მანჯატიე... სინიდისი მტან-ჯავს, რომ გაწეწიე... გთხოვ შეძირიდდე...

უწეინარიძემ თანხმობის ნიშნად თავი დაუქნია, სწელი გაუწოდა და განცვიფრებით დააცქერდა მას, რადგან არ იცოდა, რომ მასწავლებელმა გვიანმო ჩვენ იმისი თავგადასავალი და გპირული მოქმედება.

— ამიერიდან ხელს არ გასლებთ, არც სიტყვით გაწეინებთ და შენი ერთგული მეგობრები ვიქნებით!— დაუმატეს სხვეა ბმაც..

თეო კანდელაკი.

ახლა კი შეჰყავს...

ბიცუნიაჲმ ერთხელ ბურთი
მოიხელა, გაიგორა.
დათამ სძებნა, ვერ იპოვნა,
მისი ვერა გაიგორა.

—ნუცა, ბურთი რა უებაჲ?
ჩემი ბურთი რეზინისა?
მომეც, თორემ აჲ საათში
თავს გაუტყვს შენ ტიკინსა.

—შენი ბურთი? არ მინახავს,
არა, არ მომიკვდეს დედა!
არ მომიკვდეს ძაძა, მშები!..
ეფიცება ზედი-ზედა.

—თუ არ ცრუობ, რად წითლდები?
არ გინახავს! დიას, მჯერა!
ტეუილები ბევრი იცი:
დაგიჭირე დღეს სამჯერა.

—აბა როდის? ტეუილები
სულ არ ვიცი,—დედას ვუფიცავ...

ტახტს ქვეშედან ამ დროს დათას
პიუგორა ბურთი ციცამ.

დათას შერცხვა, დას შესედა
და დაიწყო მან სიცილი:
—მაპატიეჲ, ახლა კი მწამს
შენი სიტყვა და ფიცელი!

დ. ქუთმაძე

გლეხი რობი

გვემბრის ერთ მშვენიერ საღამოს გლეხი რობი გაშოვიდა ბატონის სასახლიდან და თავისი ქოჩისაკენ მიეშურებოდა. შინ ცოლი და შვილები ელოდნენ. ცა მოწმენდილი იყო და დიდი უინვა იდგა.

რობი არაუის მოეუარე კაცი იყო. ხელის ნაბიჯით მიდიოდა დიდ თოვლის ნამქრებზე და ამბობდა თავის გუნებაში: „აჰ, რა კარგია ახლა ერთი ბოთლი არაუი! ერთი ბოთლიც რომ არ იქოს, ერთი ჭიქაც შეუოფა. რა სიხარულით გადავკრავდი.“

—მე ავასრულებ შენ წადილს,—წარმოსთქვა ჰაწია კაცუნამ, რომელსაც ერთი მტკაველი სიმაღლეც არ ჰქონდა, სამკუთხი ქუდი ეხურა და განიერი შარვალი ეცვა; ფეხსაცმელი ვერცხლის შესაკრავებით ჰქონდა შორთული. ნამცეცა კაცს სელში ირლანდიული მვენიერი არაუით სავსე თავისოდენა ჭიქა ეჭირა.

ეს კაცი იმ უცნაურ არსებათ ეკუთვნოდა, რომლებიც ცხოვრობენ ირლანდიის მთებში და არა—ბუნებრივი ძალა და საიდუმლო მისინება აქვთ მინიჭებული.

— აბა, შენი სადღეგრძელო იუოს, — უთხრა მას რობიმა და ამ სიტყვებთან ერთად დასცალა ჭიქა.

— კარგი, — უთხრა მას ნამცეცხა კაცმა, — მაგრამ ნუ-კი იფიქრებ, რომ ჩემ მოტეუებას შესძლებ, როგორც ხანდისხან ატეუებენ აქაურ მიკიტნებს; აბა ამოიღე საფულე და გამისწორდი.

— რაებს რომავ! — წამოიძახა რობიმა: — გაგისწორდე!? მე არცერთი გროში არა მაქვს ჯიბეში. ვერა ხედავ: რომ მოვინდომო, შენი მუხზე გაგლეჯა შემიძლია.

— რობი, — უპასუხა ნამცეცხა კაცმა: — შენ მშვენივრად იცი, რომ ჩემისთანებთან ადვილად გასწორება ძნელი საქმეა. აი, რას გეტყვი: რადგანაც შენ ძალიე ჩემი არაუი. და არ გაქვს შეძლება გადაიხადო იმის ფასი, ამიტომ მოვალე ხარ შემსახურო შეიდი წვლიწადი და ერთი დღე. დაემორჩილე ჩემ ნებას და ნუ გამიწევ ურჩობას.

ამ წუთში რობიმა ინანა, რომ ღოთობა უუვარდა, მაგრამ უკვე გვიანი იყო.

მან კარგად იცოდა, რა დიდი უფლებით იყო მოსილი და რა საიდუმლო ძალა ჰქონდა ნამცეცხას. მორჩილების კარდა მას სხვა გზა არ ჰქონდა.

— წადი ახლა სახლში, — უთხრა მას ახალმა ბატონმა: — ხეალ საღამოსკი უოტფილდის ახლოს უნდა გაჩნდე. იცოდე კი: თუ დანიშნულ ალბას დანიშნულ დროზე არ გამოძეცხადები, დიდი უბედურება დაგატედება თავს. თუ ერთგული მოსამსახურე იქნები, კარგ ჯილდოს მოგცემ.

მეორე დილას რობი მოვიდა დანიშნულ ალბას. კმა-უოფილმა ნამცეცხამ მიუაღერსა და უთხრა:

— ჩქარა შეეახმე ორი ცხენი. ვიცი, რომ შენ ფეხით სიარული არ გიყვარს, ჩვენ კი დიდ მოგზაურობას უნდა შევუდგეთ.

— ძალიან კარგი, მაგრამ ამ უდაბნო ალაგას ცხენები სად უნდა ვიშოვოო?

— ამისთანა შეკითხვას თავი უნდა დაანებო!—სასტიკად წამოიძახა ნამცეცამ:—წადი წელის ჰორად და მომიტანე ორი, ეველასე დიდი შტო.

კლესი დამორჩილდა.

როცა შტოები მოიტანა, ნამცეცამ უბრძანა:

— შეკასმე ერთი შტო და გაგუდგეთ გზას.

— რა უცნაური აზრია!—წამოიძახა რობიმ:—მარტო ბავშვებს შეუძლიათ შტო ცხენად გადაიქციონ.

— შენ მეტის-მეტად ბევრი ლაპარაკი გეგარებია, —უთხრა ჯადოქარმა:—მე შენ გიბძანებ შეკასმო ერთი შტო და წამომევე!

კლესი დამორჩილდა.

ნამცეცამ წამოიწურჩულა რამდენიმე გაუგებარი სიტყვა და ორივე შტო ღონიერ ცხენებად გადაიქცა.

ცხენები ვერ დგებოდნენ ერთ ალაგას: ისეთი ფიცხები იუქნენ, რომ ერთ მათგანზე შემჯდარი რობი კუნძს დაებდაუჭა, რომ დაბლა არ ჩამოვარდნილიყო.

რამოდენიმე ვერსი რომ გაიარეს, ჩვენი მგზავრები მივიდნენ ერთ სახლთან. ნამცეცამ უბრძანა რობის ცხენიდან ჩამომსტარიყო.

— ჩამოდგი ფეხი!—წამოიძახა ნამცეცამ, —და ეცადე ჩემსავით ჩამოდგა, თორემ წელან ცხენის კუდზე რომ იუავი მოჭიდებული, სიცილი ვერ შევიკავე.

რობიმ ბოდბი მოიხადა და უთხრა, რომ ამისთანა ცხენით მგზავრობა არ შეუძლია.

ჩამოსტნენ ცხენებიდან და მივიდნენ სახლის კარებთან. კარები რაღაც უცნაური ძალით გაიღო.

ამ სახლში რობის შექმლო, რამდენიც სურდა, იმდენი არაუი დაეღია.

ცოტა რომ დაღია, უთხრა თავის ბატონს:

—თუ მკზავრობა ასეთი იქნება, ეველგან წაგვევები.

—ჩუმად იუაჟი!—შესძახა ნამცეცამ.

გაიუვანა რობი თავის ცხენებთან და უთხრა:

—სვალ საღამოს სამი ცხენი უნდა მომიუვანო, რადგან ჩვენთან კიდევ ერთი კაცი იქნება.

მეორე დღეს რობი დიდი სიამოვნებით იკონებდა გუშინ-დღელ მოგზავრობას. ის უკვე დანიშნულ ალაგას იყო სამი ცხენით, რომლებიც წელის ჰირად იზოვა.

—ჩვენ ლიმერიკში წავალთ,—უთხრა რობის ბატონმა.—სვალ მე 1000 წელი შემისრულდება.

—ათასი წელი!—წამოიძახა გაკვირვებულმა რობიმ,—ღმერთო დამიფარე.

—სულარ გამაგონებ მაგისტანა სიტუებს!—გაჯავრებული ხმით სთქვა ნამცეცამ.—დიას, სვალ მე შემისრულდება 1000 წელი, და მკონია უკვე დროა ცოლი შევირთო.

—მეც ასე ვუიქრობ,—მშვიდად უპასუხა რობიმ:—თუ თქვენი სურვილია.

—იმ სახლში, სადაც, ასლა მე და შენ მიგდივართ, ცხოვრობს ერთი მშვენიერი ქალიშვილი, სახელად ნანსი მეკეკი, რომელიც უნდა მისთხოვდეს დანიელ ბრიანს. მაგრამ რადგანაც ის ქალიშვილი მე მომწონს, უნდა მოვტაცო საქმროს.

—დანიელი რაღას იტუვის?—ჰკითხა გლეხმა.

—ჩუმად!—შესძახა ნამცეცამ.—უსიტუოდ უნდა შემსახურო!

ისინი კარის ჯუჯრუტანაში გაძვრნენ და გაჩნდნენ სახლში სადაც ქორწილი იყო გაჩაღებული.

იქ იუვენს რძლის და სიძეს ოჯახები, მათი ნათესავები, მეგობრები და რამდენიმე მეძუსიკე.

გამოჩენილ ადგილას იდგა მღვდელი, ნანსი შეკვიპის გვერდით, რომელსაც ღამაში ტანსაცმელი ეცვბა.

სუფრა გაშლილი იყო და სტუმრები თავ-თავის ალაგას დასდნენ.

უცხად ნანსის ცხვირი დააცემინა. ქეიუში გართულ სტუმრებს დაზვიწყდათ ჩვეულებრივი სათქმელი: „ღვთის წყალობა“.

—ა, ა!—წამოიძახა გახარებულმა ნამცეცამ:—ის უკვე სა-ნახევროდ ჩემია!

თუ კიდევ ორჯელ ცხვირს დააცემინებს და არავინ არაფერს უპასუხებს, ის ჩემი იქნება, ღვდლის და სიძის ჯიბრსე.

ნანსის ხელმოკრედ ცხვირი დააცემინა და მაინც კიდევ შეუმჩვევლად ჩაიარა.

ნამცეცას თვალები გაუნათლდა სისარულით. ის გაწითლდა და აკანკალდა.

იმ დროს, როცა ნამცეცა აღტაცებით ფიქრობდა, რომ მშვენიერი ქალი იმისი მსხვერპლი უნდა გამხდარიყო, რძალს ცხვირი შესამედ დააცემინა.

არავის ფიქრადაც არ მოსვლია ეთქვა სიტყვები, რომლებსაც ნამცეცა ერიდებოდა.

თავისი გამარჯვებით დამთვრალ ზაწია კაცუნას ის იყო სელთ უნდა ეგდო თავისი მსხვერპლი, რომ რობიმ დაიუვირა: „ღვთის წყალობა“!

იმავე წუთში ნამცეცა გაჭქრა.

რობი საჩქაროდ მივიდა სტუმრებთან და უამბო მათ ვეფლაფერი. ეველამ მსურვალედ მადლობა გადაუხადა რობის, რადგან მან ისხნა რძალი საშინელ უბედურებისაგან.

რობის დიდი პატივი სცეს: რძლის გვერდით დასვეს, მასთან აცეკვეს და დიდებულად აქეიფეს. როცა მან დააზიროს სახლში წასვლა, რაღაც სვეული მისცეს. შიგ იყო სხვა-და-სხვა საჭმელი და ტბილეულობა.

რაც შეეხება რობის კეთილ-გონიერობას, ამის შესახებ სხვა არაფერი გაგვიგონია. ჩვენ მართლაც ვიცით, რომ ამის შემდეგ მან მისცა სიტუება თავის თავს თუ ვისმეს ცხვირს დააცემინებდა, უნდა სმა-მადლა ეევირა. „ღვთის წულობა“.

შალვა ინასარიძე.

რათა სტირი, თამრიკო?

ათა სტირი, თამრიკო,
რა შეგემთხუა ზუია?
რაა, რომ ცრემლებითა
აგვსებია თუაღია?

—მაძა, ჩემი მამილა
წაიუვანეს ომშია;
მარტოდ დაურჩი, ობოლი,
ხან მწუურია, ხან მშია.

ტანზე კაბა კამიცუდა,
ლაშის დაურჩე ტიტყელი;
არც ჩუსტები მაცვია:
დაუბლ ფეხებ-შიშველი.

ჩქარა თოვლი წამოვა,
უკვე ზამთრის ჰირია:

ვერძნობ, ცუდი დღე მომელის,
მიტომ მწარედ ვტირია.

და სტიროდა თაშრიკო:
შემთხვევად ავია;
მარგალიტის ცრემლებით
ავსებოდა თვალია.

დ. ულიაზიშვილი

გ მოცანები

(წარმოდგენილი დ. "ელისაშვილის შიკრ")

I

ცაში დაუფრინავ სძირბდა,
 მიწაზეც დაუიარები;
 წუალსედაც კარკად დავცურავ,
 არა მჭირდება ნავეები.

II

თეთრი კაბა მაცვია,
 ვეითელი მაქვს გულია;
 თვით მკვდარი ვარ, ცოცხალი
 ჩემკნით გამოსულია.

III

ზაწაწინა ვარ, ფოლადის,
 საცაა ჩავალ ჭასაო;
 იქიდან თან ამოვიტან
 შავკუნანვეტა წუალსაო.
 გავივლი თეთრსა მინდორზე
 ახნდება ნაფეხურები.
 ამით ვაამებ სულ ვეულებს,
 ამით ბევრს ვემსახურები!.

კეპუნი

(წარმოდგენილი დ. ელიოზიშვილის მიერ).

ნ

ჭაერის
მოძრაო-
ბას რა
ჭკვიან?

კეპ-
ში
რი.

ან-
ბანის
მე-4
ასო

”

ქა-
ლის
სახე
ლი

”

კიდე
ქა-
ლის
სახე
ლი.

”

მ

”

ქა-
ლის
სახე
ლი

”

კეპ-
ში
რი.

”

ერთად
შეკრე-
ბილი
ცხვრე-
ბი

პ

მ

”

მე-16 და 16 №18-ში მოთავსებულ შარადის, სიღვევათა თამაშის
და რეგუსის ახსნა:

1) სანთელი, 2) ვაჟა-ფშაველა, 3) ჯური, 4) ლიწვეი
(ცელქი მდინარეა).

7/130

1916 წ. მიიღება ხელის მოწერა

დასურათებულ საყმაწვილო ჟურნალ

„ნაკადული“

წელიწადი მეთორმეტი

ჟურნალი „ნაკადული“ გამოვა ჩვეულებრივი პროგრამით, საგანგებოდ მოწვეულ სარედაქციო კომისიის ხელმძღვანელობით.

შუიწასალი გამოსდის თვეში ორჯელ

24 წიგნი „ნაკადულისა“ **12 წიგნი** „ნაკადულისა“
მცირე წლოვანთათვის. მოზრდილთათვის.

ყოველი წიგნის პირველ გვერდზე იქნება მოთავსებული გამოჩენილ მხატვართა ნახატი.

ფსი ჟურნალისა: წლიურად ორივე გამოცემა—**5 მან.** იმათთვის, ვინც ჟურნალს რედაქციაში მოიკითხავს, გაგზავნით კი **6 მან.** ნახევარ წლით—**3 მან.** გაგზავნით 3 მან. 50 კაპ. ცალ-ცალკე: მცირე წლოვანთათვის **24 წიგნი—3 მან.** გაგზავნით 3 50 კაპ. მოზრდილთათვის **12 წიგნი—3 მან.** გაგზავნით 3 მან. 50 კაპ. ფულის შემოტანა შეიძლება ნაწილ-ნაწილადაც.

ესთხოვთ ხელის მოწერლებს თუ ჟურნალი „ნაკადული“ არ მისდით, ერთი თვის განმავლობაში გვაცნობონ და აღრესის გამოცვლა დროზე შეგვატყობანონ. აღრესის გამოსაცვლელად—**40 კ.** შეიძლება მარკებით გამოიგზავნოს.

ხელის მოწერა მიიღება

ტფილისში— „ნაკადულის“ რედაქციაში, ზუბალაშვილის სახელი გოლოვინის პრესს. № 8. Редакция „Накадули“, Головинский пр. № 8. შემოსასვლელი დავითის ქუჩიდან, № 2. და წერა-კითხვის გამავრცელებელ საზოგადოების წიგნის მაღაზიაში, სასახლის ქ. **ქუთაისში**—ისიდორე კეიკარიძესთან, მ. ყაუხჩიშვილთან და თ. მთავრიშვილთან. **ფოთში**—ლუდმილე მეგრელიშვილთან. **ბათუმში**—ტრაფიმი ინასარიძესთან ფოსტაში, ზ. სამსონ ყაზაიშვილთან უპრავაში. **ოზურგეთში** ზ. ლანჩხუთში—ლეო იმნაძესთან. **თელავში**—ვანო პაატაშვილთან. **ახალციხეში**—კონსტანტინე გვარამაძესთან. **ბაქოში**—მარიამ ნაკაშიძესთან. **გორში**—ქეთევან ჯავახიშვილთან და ნინო ლომოურთან. **ჭიათურაში**—ივ. გომელაურთან. **ხონში**—მ. ი. ქავჭავიძესთან. **მიხაილოვოში**—გიორგი ნაკაშიძესთან. **უვირილაში**—ნინო ფერაძესთან.

რედაქტორი **ნინო ნაკაშიძე**
გამომცემელი **მ. პავლე იოსების-ძე** თუშანიშვილი.